

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Quintus. De Incarnatione & Nativitate Filij DEI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

tates patiatur, utpote cujus præcipua intentio est: Comparare virtutes Patientiæ, humilitatis, Charitatis, obedientiæ, perfectæ passionum mortificationis, pauperitatis & castitatis, ad quod utique firmo sustentaculo opus erit; sustentaculum autem idem erit, quod pro via purgativa assignabatur, ubi te stipabas cum Jesu, & Maria, cum S. Josepho, & alijs Sanctis Patronis tuis, humillimè eisdem supplicata, ut in omnibus succurrerent, omnesque difficultates tollerent, quo tandem securè ad optatum perfectionis montem perungere posses. Hoc idem & nunc facito, viaticum desumptura è nonnullis vitæ JESU CHRISTI, Redemptoris nostri, mysterijs.

DIES QUINTUS.

De Incarnatione, & Nativitate Filij Dei.

MEDITATIO PRIMA:

PUNCTUM PRIMUM.

CONSIDERA, quantum nobilissimæ Dei creaturæ, Angelus & homo, creationis suæ beneficio fuerint ingrata, dum & hic, & ille peccaverunt, uterque Deo creatori

tori suo rebellis, & pœnam aeternam com
 ritus. Nihilominus solus Angelus
 Dei iustitiæ in prædam cessit, homine
 corditer præservato. Solum hominem
 nigno & placabili vultu respexit, pro
 lo remedium determinando. Et licet
 niti modi, & viæ eundem salvandi
 præ omnibus tamen viam Incarnationis
 git, tamquam medium magis propor
 tum, magisque expressivum sui amoris
 sidera, quomodo Filius Dei, verbum
 num carnem humanam in purissimis
 nis visceribus assumpserit, & factus
 triginta trium annorum curriculo vita
 xerit perfectam, sanctam, ærumnisque
 nam; tandem in ignominiosa cruce
 tuus, ubi in monte Calvariæ, quasi in
 dam amoris balneo, sanguinis sui dispe
 diluit omnes omnium peccatorum
 Morte sua amarissima dedit homini,
 catum mortuo, vitam, & qui millenos
 nos promeruerat, capacem reddidit

AFFECTUS.

O Homo! O quàm es obligatus
 tuo! O quàm Domino tuo es
 cta Anima mea! Noveris anima
 mnes omnium hominum obligationes
 soli incumbere, quia, tamen pro omni

animabus mortuus sit Deus tuus, ita tamen
natus, & mortuus est pro omnibus, sicuti pro
te sola; si tu unica & sola fuisses in terra, pro
te unica & sola descendisset & mortuus fuisset,
ut ad eò in te sola omnes quoque omnium
aliarum animarum obligationes reperiantur.
O mi Deus! quàm me amasti? quandonam
tanto amori respondebo? Tu totum te in
Incarnatione mihi donasti, & ego non me
totum redonem. Tu, relicto Patris æterni
sinu, descendisti in sacratissimum Virginis
Mariæ uterum, ubi, conculcata mea superbia,
immensum tuum amorem venerabundo ob-
tutu enucleatiùs ponderem. Tu in misera-
bilem hunc mundum venisti, crucis patibu-
lum & mortem ipsam subiisti, & ego mise-
rias horream, cruces fugiam? O mi Deus!
En! me totam in divinos tuos amplexus, &
dispositiones resignatam, totam me tibi
dono & offero, tu totam accipe & posside.
Renuntio ex nunc omnibus commoditati-
bus, omnibus voluptatibus, & illecebris sæ-
culi. Detestor, execror, & abominor mun-
dum cum omnibus reculis suis, tibi adhære-
bo, te sequar, te amabo, & cum tu carnem
humanam assumpseris, ut peccatum summè
tibi exosum destrueres, Ecce! ego ex nunc,
& in perpetuum abominor omne peccatum,
quo tuis vestigijs perfectiùs insistam. Do-
leo ex toto corde de omnibus peccatis meis,
firmiter

bus in utero materno delituerat, tandem nasci voluerit, sua presentia omnem hominem, opacissimis errorum tenebris involutum, illuminaturus. Ubi tamen singulariter observes, ad hoc non selecta fuisse Principum palatia, aut nobilissimam quandam totius universi civitatem (quod utique facere potuisset, utpote Rex gloriæ, & Monarcha totius mundi) sed oppidulum quoddam inter totius Orbis ignobilissima, & in eo non domum præcipuam, sed stabulum abjectissimum; clarè per id innuens, quàm esset humilitatis amantissimus, quàmque nihili æstimaret vanitates, & pompas sæculi. Et mirum sanè, quòd, quo quis humilitatis fuerit studiosior, eo magis emineat. Testis sit Redemptor noster, qui sua humilitate non modò nihil deperdidit, sed potiùs gloriosissimè eminuit, ab ipsismet Angelicis Spiritibus, ut Deus & Dominus omnium adoratus, atque ut talis toti Mundo propalatus. Considera, nec ipsosmet homines hoc latuisse, sed omnium sapientissimos ab Oriente advolasse, eumque Regem, Deum, & hominem verbo & opere contestatos fuisse, unde habes, Dominum tuum non diligere, nisi, qui in suis cogitationibus fuerint humiles & abjectæ, easque animas tanto dignius Dei habitaculum futuras, quanto se magis humiliaverint.

AFFE-

AFFECTUS.

O DEUS meus, quomodo cum tanta
 jestate, quam in te video, & ve
 bundè adoro, consistere potest
 humilitas? quomodo est possibile, anima
 ut te possis elevare, dum Deum tuum ad
 miliatum intueris? unde obsecro tant
 te desiderium erga mundanos hono
 dignitates, dum consideras, Dei Filium
 suo habitaculo stabulum, pro lectulo
 pe elegisse? O Domine mi! En sup
 me, concede, mi JESU, & mihi virtute
 tantopere à te amatam. Ah! quàm
 conveniens, ut despectissimus terra
 culus se exaltet, & commoditatibus
 hiet, dum Deus Deorum & Domini
 minantium adeò se humiliat, tant
 comoda eligit, & amplexatur!
 O mi Deus, Ah! video, & ex hac tua
 tate probè addisco, nihil mihi in hoc
 eligendum, quàm vilissima quæque,
 ad tuum exemplum me deprimam &
 liem.

Fructus & proposita.

Disce, Anima devota, delicat
 affectus seponere, nec in insol
 menta effundere, cum levit
 qu

quibusdam reculis orbatam te sentis; reflecte oculos tuos in Dominum, vide & considera, quam is omnibus commodis renuntiaverit, omniaque terrena consumpserit, ut adeò summoperè confundi debeas, dum te adeò tuis commodis addictam cernis. Quòd si non es ita erga Deum inflammata, ut ultro incommoditates eligas, sustine saltem patienter, quas à Deo immittas adverteris. Crede, nunquam te à Deo magis diligere, assisti, aut majori bono præveniri, quam dum commoditate aliqua te privat, nonnullisque tribulationibus exercet, tum enim verò in genuinum filium te eligit, cum quò magis amat, eo castigat magis; ne itaque ob quavis adversa continuò in murmur erumpas, quin potiùs Deum tuum tamquam summum Benefactorem lauda & glorifica.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima devota, beatissimam Virginem, instante partùs sui horâ, stabulum ingressam, ubi facie ad orientem versa, lumen illud indeficiens, quod totum Mundum illuminaret, humillimè & avidissimè expectabat, totoque corpore in orationem composito, elevatis in cælum oculis ac manibus nihil aliud desiderabat, quàm splendidissimum illum Solem à Patriar-

triarchis & Prophetis tantopere delictum intueri, basiare, castissimis complexibus constringere, quibus suis obsequijs prosequi & demereri. Considera orationis efficaciam, vix enim in preces resoluebatur, uti S. Brigittæ revelatum legimus, in eadem raptam profundissimæ contemplationis, quam omnium deliciarum Oceano in dilectissimum suum, & Dei filium in schemate vestitum in lucem edidit. Considera, O anima devota, delicias inexploratas à beatissima Virgine tunc degustatas tantæ erant, ut, quemadmodum B. Augustinus asserit, vox, pectus, & omnes ejus membra inennarrabili lætitia oppressi palpitationibus. Vix conspectum, ut Deum ac Dominum suum humillimè in terram prostratum adoravit, & maternis brachijs constringens, lacrimis affectibus salutavit dicens: *Beatus pater meus, Dominus & filius meus*

AFFECTUS.

O Anima mea! benè considera, quomodo Deus concipiatur & pariatum in contemplatione. In rerum cœlestium contemplatione invenitur Deus. Ah mihi Deus, quomodo te quaesivi, & meritò, meritò te non ferivi, quia non in cœlo, nec in cœlestibus sed in Mundo, & ejus vanitatibus te quaesivi

Erravi, O Deus meus! Confiteor errorem meum, emendabo posthac, &, ut te inveniam, orationi insistam, in cœlum & non in terram oculos reflectam, ibi, ibi te bonum meum & unicum cordis mei solamen quaeram. Sed ecce! Anima mea, si fortè nimis arduum tibi videretur, affectibus tuis in cœlo semper consistere, En! Dilectum tuum in terram delapsum. O mi Jesu! Ergone in miserabilem hunc Mundum descendere voluisti? Dic mi Jesu, edissere dilecte mi, ubi es, ubi cubas, ut te unicum bonum meum invenire, exoculari & æternum possidere valeam. Deus es tu, & Dominus omnium, quærendus ergò in palatijs, in præcipuis Imperatorum aulis, jacebis utique in molli gratulo, milleno stipatus famulitio. Et quis tibi mihi misellulæ aditus? Ah erras anima mea: En! humillimum Redemptorem tuum non in palatijs, sed in stabulo, non placido incubantem thalamo, sed fœno durissimo, & quidem in præsepio. Hic, hic reponi soluit, ut facilius tibi esset aditus. Hunc itaque ama, hunc adora, O anima mea, huic lacidissimè inclama: Ave Rex Regum, & Domine Dominantium: benè veneris Deus meus, te semper amabo, tibi serviam, tu solito te semper eris objectum lætitiæ meæ, non in cœlo etiam, nec admittam voluptates alias, quæ non fuerint in te, & propter Deum meum.

Fructus & proposita.

Meditationem hanc utiliter dirigere debet ad venerabile sacramentum; quod propter dum verum Dei filium gustissimo Missæ sacrificio elevari certat quod plus est, si eundem in pectus tuum in omni stabulo horribilius introeuntem aspicias, toto pectore constringes, & in qua poteris, humilitate adorabis; nec te ardentissima desideria elicere, et unum verum Deum absque velamine in di, æternumque in Paradiso possidentem facie ad faciem intueri liceat. Imitatissimam Virginem Filiolo suo tenerè blandientem, & roga, ut inter nos illius tibi impetret, quibus ipsa tunc exarsit; & cum oratio humilitatis nubes penetret; indignissimam te qua Deum aspiciat, ne dum intra suum recipiat. Lauda Beatissimam nem, omnibus licet virtutibus rutilantem nihilominus tamen coram unigenito suoque filio adeò humilitatis studiis. Alloquere eandem, & adgratulare ei honorem, tantamque gratiam sibi, & Mundo per dilectissimi filij sui humilitate exhibitum; Stude ejusdem amoris te inflammare, semper in Deo gaudere, & demque semper tam tenerè contentum.

quemadmodum ipsa tunc fecisse constat. Neu tamen credas, quosvis affectus, aut nescio quas preces quidquam profuturas, quum terrenis voluptatibus adhæseris, scias potiùs, Deum omnia bona opera minimè rata habere, nisi prodierint ab animo puro & à vitijs expurgato. *Bona est oratio, sed, cum jejuniis, si nimirum à peccatis jejuni, & liberi fuerimus, si itaque preces tuas efficaces cupis, discute teipsam, & dole, quòd te tam miserè in Mundi hujus voluptatibus deperdideris, & incauta immerferis, quæ tamen spiritum tuum recreare, & ad unicum bonum tuum perducere minimè poterant. Quantòque prius terrena & corpus tuum foveras, tantò nunc contemne & spiritui subjuga.*

DIES SEXTUS.

De ijs, quæ Christus in privata adhuc vita à duodecimo anno usq; ad trigessimum egit.

MEDITATIO SECUNDA: PUNCTUM PRIMUM.

A Nimæ in via illuminativa constitutz optimus progressus erit, cum per semitam virtutum incesserit, in id
I 3 unum